

s. Janina Iwanicka, radna Rady Narodowej FZŚ ds. formacji

Życie we wspólnocie braterskiej

To temat bardzo nam bliski, ale wymagający uformowanej postawy chrześcijańskiej, właściwego rozumienia braterstwa i potrzeby pracy nad sobą w budowaniu jedności i wzajemnego zrozumienia.

Wspólnota składa się z jednostek. Im doskonalsze będą jednostki, tym bardziej doskonalic się będzie wspólnota i społeczeństwo. Budowanie braterskiej wspólnoty i bardziej ewangelicznego świata przez jednostkę, przez świeckich franciszkanów, może się dokonywać przez naśladowanie Chrystusa – wzoru doskonałości, to przekonanie, że jesteśmy nie dla siebie, lecz także dla innych.

Rozważając powyższy temat, chcę zwrócić uwagę na znaczenie wspólnoty jako wzoru apostołstwa, na współdziałalność członków wspólnoty i postawę wobec wszystkich ludzi.

KG art. 30 przypomina, że poczucie współodpowiedzialności za życie wspólnoty wymaga osobistej obecności, świadectwa modlitwy, czynnej współpracy według możliwości każdego i ewentualnych zadań w animacji wspólnoty.

Mamy być świadomi, że jesteśmy dla innych. Bóg obdarzył nas zdolnościami, talentem, aby z ich pomocą budować szczęście dla siebie i być pożytecznym dla innych. Każdy może wnieść dobro, uczynić dla innych to, co potrafi najlepiej.

Przyczyniamy się swą postawą i gorliwością, by nasza wspólnota promieniowała apostołsko na innych, by była liczna, silna, rozmodlona i autentyczna.

Nasze relacje w domu rodzinnym, środowisku i miejscu pracy wnosimy do wspólnoty franciszkańskiej, pamiętajmy, że postawa życzliwości i uczynności, wzajemnego wspomagania się, będzie budowała jedność, miłość i spokój, zapewni szacunek i będzie oddziaływać apostołsko na innych bez słów. Wspólnota wiernych niedających swoim życiem przykładu innym może przypominać zamknięty krąg ludzi przekonujących się wzajemnie o słuszności swego postępowania, przepełnionych poczuciem wyższości. Starajmy się życiem i słowem głosić światu, że Bóg każdego z nas obdarza łaską. Żyjemy w Kościele i stanowimy jego cząstkę.

Powołanie nasze, to powołanie do służby, bo Kościół jest służebny (Jezus umywał nogi uczniom).

Pan Jezus przypomina nam największe przykazanie „abyście się wzajemnie miłowali, tak, jak ja was umiłowałem”.

Ta miłość podpowie nam sposoby służenia pomocą drugiemu człowiekowi, pełnienia czynów, które będą rodzić dobro. Troska o siostrę i brata naszej wspólnoty zapewni dobre relacje, będzie mocnym fundamentem braterstwa, zachęci do częstego spotykania się i będzie promieniowała na innych.

Konstytucje Generalne przypominają, że nasze wspólnoty mają być rozmodlone i autentyczne.

FZŚ obejmuje swymi modlitwami akcje pasterskie Kościoła, Ojczyzny, diecezji, parafii, wspomaga modlitwą Ojca Świętego, misjonarzy, kapłanów. Modli się za trzy Zakony franciszkańskie, o nowe i gorliwe powołania, za dotkniętych klęskami żywiołowymi, itd. Poleca Panu Bogu zmarłych, dusze w czyśćcu cierpiące. Modlitwa nas jednoczy, dlatego chętnie ją podejmujemy, oddajemy cześć Panu Bogu przez udział w modlitwie liturgicznej podczas Eucharystii, w różnych nabożeństwach, włączamy się w Liturgię Godzin.

Nasze wspólnoty na różnym szczeblach są kierowane i ożywiane przez Radę i przełożonego, ich posługa braterska wypełniana jest w poczuciu odpowiedzialności wobec każdego brata, siostry (KG art. 31).

Z własnego doświadczenia wiem, jak trudna to posługa, dotyczy przygotowania, animacji duchowej o organizacji zebrań, a także umiejętności współpracy z asystentami, siostrami i braćmi, wymaga rozstrzygnięcia różnych problemów, w oparciu o prawodawstwo FZŚ podejmowania decyzji zmierzających do budowania więzi braterskich.

Świadomi tej odpowiedzialności, powinniśmy ściśle współpracować z przełożonymi, z Radą, wykazywać posłuszeństwo, sumiennie wypełniać powierzone zadania, z miłością odnosić się do wszystkich franciszkanów, jakich Bóg powołał do naszych wspólnot.

„Przełożeni i radni niech żyją i popierają ducha i rzeczywistość komunii między braćmi, między różnymi wspólnotami oraz między nimi i Rodziną Franciszkańską. Niech mają na sercu nade wszystko pokój i pojednanie w kręgu wspólnoty”. (KG art. 32).

Dla dobrego funkcjonowania wspólnoty potrzebne są też środki finansowe, przeznaczamy je na składki statutowe, ofiary na Msze święte, delegacje i inne potrzeby.

„W duchu rodzinnym każdy brat, w miarę własnych możliwości, niech złoży wkład do kasy wspólnoty w celu dostarczenia środków finansowych potrzebnych do życia wspólnoty oraz do jej dzieł kultu, apostołatu i charytatywnych”. (KG)

Umiejętność dzielenia się z innymi wypływa z naszej wiary, przekonania, że wszystko, co posiadamy otrzymujemy od Boga. Szczerze złożona ofiara przynosi radość z wypełnienia braterskiej posługi, jest pomocą dla innych.